

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap april 12^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Mindennek néném oka.

(Folytatása.)

V.

V á d.

Öreg Rengessy fijához.

Öszhó 24.

Sírva megyek a' koporsóba.

SZ. DÁVID.

Elfajult ivadék!

Hol a' vér, melly azon szelid anya tápnedvéből szivárgott legelőször ereidbe, ki most az üdvözültek seregében siránkozik kárhozat-szülő tetted felett? Hova hangzának-el ősz apád intései, mellyek szerint Istennek hivet, világnak embert akartam adni? Ki ringatott valaha bujaság párnáin, hogy annak ösztönéből végre szentségtelen tette vetemülj? Hah! milly halálos borzalmat lövelt roncsolt tetemimen át azon hir, hogy te leányrablást követhetél-el! Meg is háboritottad e' tetteddel szeplőtlen őseid hamvát; gyalázatot vonál ősz fejemre, 's tenkezeddel ástad-meg siromat, mellybe sirva fogok le szállni. Ám lásd hálátlan gyermek! de készülj, mert mind itt, mind ott, hol a' gondolatok is tudvák, nagy számadásra vonják bűnös lelkedet.

VI.

I n t é s.

L. M—hez.

Öszhó 25.

Vágytársinkat a' szere-
lemben gyűlöljük.

SCHRÖDER.

Ássátok, csak ássátok a' sirt két elitelt sziv leölt reményének, ha lelketek előtt semmi az üdv: de vigyázatok; mert a' sirban éji rém viraszt, melly a' temetési órán fellegekig óriásodik, hogy azokból viadal-lángot szedjen a' kiséretre. Akkor fussatok; mert futnak feje utjából a' csillagok is. Egy angyal nem fut csak, és ez Lórám leend — 's az ijesztő rém én magam.

Értesz ugy-e? o én is értelek; most látom, hogy két vetélytárs ellen kell szerelmem aczél-paizsát balomra öltetni, 's zuzni jobбомmal, mi utamban áll. Hittem volna-e, hogy a' két testű egy lelkű barátok egymásnak dult szive romjain leljék-fel boldogsági bájvirágukat, hogy legdrágább kincsemért kelljen hű barátom ellen Isten 's a' szív törvényére hivatkoznom?! Emlékeztetek is barátságunkra; kérlek ten-szerencsédre, lépj vissza Lórámtól; ne tagadd, mert neked tudni kell hollétét; mondd, hogy nem küzdenél-meg érte akár kivel; tagadd, hogy tetszésnél többet értesz iránta; ne mondd, mert Isten büntet, ha, kit ő angyalnak avatott, ördögnek nevezed, hogy rólam mit sem akar tudni; ne vonj következtetést a' félénk szerelmesről, mert Isten 's Lóráam szive a' tanú, hogy szerelmem viszonzva van. Lépj vissza; erősödj a' tántorodás ellen, 's Csapdával végezni gondom leend. Rablásbani vétségédért — ha ugyan nem hozzá jogosításért gondoltatott-ki az egész — vedd köszönetemet, 's értsd-meg a' sajtolt szív nedvével irtt sorokat. — L.

VII.

L á t o g a t á s.

! Öszhó 27.

Nem érdemled-e meg, hogy
jól lehordjalak?

LAFONTAINE.

Ha atyám levelét látnád, ha éreztél volna fájdalmimat, 's ha tiszta érzetím fenekére képes volnál lelátni, úgy a' szánakozás 's megbánás könnyeit meg nem tagadhatnád tőlem. Vigasztalásul ezt sugja lelkem, „a' vipera is sérelmed nélkül esék-le kezdről;“ atya aggodalmain fenn nem akadni, fiúi kötelesség; egy szerelmes barátoknak megbocsáthatsz. Legyen. De arra kérlek, valami érzéktelen tuskónak ne gondoldj, ha ennyi bajok között is az előbbi vig modorban maradok; nekem ez természetem.

Elhiszem, hogy a' szerelem körül nálamnál jártosabbak több nemét is ismerik a' szerelmeseknek: de én csak kettőt említhetek. Egyik hasonló az ugy nevezett szembekötődsi cziczéhez, melyet a' körülötti nesz falnak is ugraszt, 's nevetségesen tapogattat ott is, hol senki sincs. Lázas betegnek mondom a' másodikat, mely küzdve küzd forró vére ábrándjaival, izmos ököllel fenyegetvén legyűrtt párnájáról az ártatlan léget. Az első, mellyhez magamat is számlálom, bohóskodó; a' második, mellynek hőse te vagy, — eszelős.

Valld is meg lelkedre, mellyik dühös románból loptad-ki közelebbi leveledet? 's vedd kérdőre szakácsnédat, ha nem etetett-e veled a' napokban bolond-gombát. Kérde, ha értelek-e? — Nagy dolog a' hagymázosnak megértése: de még is gyanitom, hogy Ló-

rád csábítójának gondolsz, a' miért megérdemlenéd, hogy jól lehordjalak. De nem. Eléglem, ha mondom, hogy engemet kevésbbé értesz, mint az a. ab. abs-ot, miért ujoncz-diák korunkban legelőször térdelptünk. Tizenkét éven át sem ismertél-ki, 's így az előtted függő tiszta viz-cseppen sem látsz keresztül. Vetélytársakról szólsz, szavam visszavevésére intesz? Az nem vagyok, 's voltam; ezt nem tehetem; mert megfontolám mind azt, mit mondtam, és mind az igaz vala. Elmondom, miért.

I.

A' macska tette a' zajt.

B. STEIGENTESCH.

Tegnap Toborkai kapitán tekintett-be hozzám — sürgős dolgai miatt — futólag, míg néhány pohár 34-ikin tul adnánk, 's hirtele nében egyet sakkoznánk. Szobáim padlóit éppen surolták, ez okból nénemtől kelle egyet átkönyörögenem. — Terv tervet üzött; való sult, vagy semmisült; végre sakk-matt kapitán ur! mire rövid átnézés után „ugy van tatártábor“ — szólt — 's ugy sujtja főve gét asztal alá, hogy az ott szundikáltt kandúr az ablaknak rugaszkodik, ezt kitöri, a' kaktuszos cserepet a' háznál egyetlen kegy-tárgyra, néném ölebecskéjére rugja, maga pedig az éppen ellent álló nénének effective nyakába ugrik, — ki is, mi előtt, a' sikítózó ebecske jósolta vész elől tova állhattunk volna, beront hozzánk a' szélvész vihar, forgatag zegernyéivel; gelencsér-alkotta kartácsot irányoz fejemnek, de melly egy szerencsés bukás által sakk-lapunkon zuzott össze, néhány vitézeink végromlásával.

„Tatár tábor!“

„Huh sárkány teringettét — riadánk nedvvel borított szemein ket törülök — kapitán ur! sós pereczekké lettünk!“

„És — válaszol — csatatérünk Napoleon moszka hon havába veszett seregének képmása. A' kartács csupor, és a' csuporban téjfel volt.

„Fogytán van az észholdja néném?“

De hogy! még ezen felül ajtót nyit, 's effective ki akar igazítani vendégestől. Nem tudom, ha nem ő használja-e a' nyílt ajtót, ha a' kapitán nem csillapít mondván: „No no öcsém! már ma az ilyenek nem almát hanem szalmát etetnek férjeikkel; egy nem férj ennyit elszivelhet; fel se vedd! — Ön pedig édes anyókám! ne bös törködjék azért a' hitván ebért; küldök én, ha tetszik, olyan derék talpas komondort, mellyen vas fazekát is porrá törheti. — Jer öcsém kísérobbe egy darabig!“ — 's erővel vont-ki a' tisiphonei lakból.

No nem bánom. Jóllehet még nem akartam, de most márcsak ugyan elmegyek Galyasiékhoz, ha minden araszra kísértet áll is előmbbe: tisztába hozom magamat; utána atyámat fogalmasítom; rö-

viden tudtára adva, hogy vagy nénémnek vagy nekem pusztulni kell, — inkább, oda neki! még meg is házasodom. Érvék-el czé-lukat, ugy is azért nyomorítottak-meg vele rokonim!

2.

Hálát adhat sz. véd szenteknek, hogy
illy becsületes embert vezérlett ide.

KOTZEBUE.

Egy földes ur kitünő lakának a' rendszerint rozszant kalyibájú falukban feltalálása nem nagy ügyességre mutat! Ne csudáld hát, ha most én is egyszerre udvarába hajtattam. — Az ur 's urnő köszöntése után a' reunioi hirnőknőhez nagyon hasonlító, távozni akaró hölgy tűnt szemembe. Jobban nézem, 's csakugyan az volt, ki Ló-rát hazug hirrel csalá-el mellőlem. — Engedelem — szőlék feltartva — éppen jó pillanatban jöttem; nekem ön világosítással tartozik.

A' gazda nejével együtt különösen figyelének, a' nőszemély zavarodottnak látszott.

„No talán még mind eddig titok?“ — 's elbeszéltem ezután az egészet, mire a' szülők össze borzadtak, a' nőszemély pedig állítá-somat hazudtólólag felkaczagott. Ekkor támadt ajtónk előtt egy újabb zaj.

Kocsisom hozott-be, verebet czipelő macskaként, egy frakkos urat, 's átosan megkövetem tens uramékat — szóll küzdési lihegéssel — ezen ur kért a' multkor beteg anyjának haza vitelére. Most, hogy szép szerével megszólítottam, kertnek akart elsubanni, de én egész tisztelettel megragadtam, 's a' mint illet, fel is hoztam, hogy meg-kérdezhesse tens uram, miért fokosoztatott-meg engemet büntelen létemre.“

„Hát ha hibázol Jancsi?“

„Átosan megkövetem, ugy ráróm helyére hagyom fogatni ma-gamat; hiszen lámpák égtek azon átkozott ház előtt! de csupán sza-gáról is rá ismernék.“

„Az nem lehet — szóll urnőnk vitatkozást záró méltósággal — ez az ur 's asszonyság báro Csapdári követségében járnak; azért holmi jött-menttektől kimélést várok részökre.“

„Igen ám — váltá-fel a' remegést titkoló fogoly — báró ur a' multkor szerencsétlenül lovagolt; személyesen nem jöhetett, ha-nem engem küldé a' végzendők végett.“

„Hm! hát csak jött-menttek; talán egy hintó mellett történt az a' szerencsétlen lovaglás?“

Kocsi robogott az udvarra, a' zavart némileg oszlató, 's nem sokára érczes hangú „jónap“-pal köszönt-be egy tetemes, életdúzs ven-

dég, szenvedelmi harcnyomos, sápadtan is gyönyörű leánykát vezetve jobbján, kibágyadt hangú „atyám anyám”-mal csókol kezét, míg a' vendég erős léptekkel méri a' szoba hosszát. — Zavarra zavar, — ezekre közös csend.

„No! hogy vagytok különben hugom? — szóll urnómhöz a' vendég — hallottam, hogy kábulásba estél; 's neked is kell sógor! vele együtt inni — éplétedre — a' kontár-adta gyógyszert? Se baj! majd tegyünk mi róla. Hát ezen urakban kikhez van szerencsém? Ej be megnőttél édes öcsém — mond ajánlásunk után, vállamat veregetve. — Emlékezem, hogy sokszor játszottál sarkantyúm pengőivel nálatok létemben; atyád jó barátom, — a' többiről majd másszor. És ön édes ur b. Csapdári követe? megengedjen, én rövid beszéddel szoktam a' dologra menni. Vigye-meg neki azt a' szomorú hirt, hogy Ló r a szülői meghaltak, 's őt most egy bátyja fogta-fel örökbe, ki azt tartja, a' szív nem árus portéka. Ló r a valami Lajos nevű magyar fiúnak jegyese, egymásért élnek, halnak; 's kinek van, ellenvetése?”

„Éppen bizony — esik szavába urnónk — kezeit csipőre szorítva — kinek mi gondja gyermekemre?”

„Sajnos dolog a' viszonzást berzenkedésen kezdeni: de ha így kell, ám legyen. Mondtam már hugom, hogy Lóra anyja meghalt, nincs többé; menydörgős adtát is! hallgass. Te el akarád ölni leányodat, ha nemtőt nem küld az, ki mindent tud; nincs szavad többé!”

Sokat irhatnék e' jelenetről, a' szilárd önállású vendégről, az ezt kormányvesztési érzetben alattomos ruharángatással biztató gazdáról, harcos urnónkról; körülményesen rajzolhatnám, miként az alföldről látogatásra indult bátya elsőbben is azon rokonhoz megy szerencsére, kinél Lóra a' jobb gondolatra térésig — mint ők mondák — előleg zároltatott, hol a' hervadónak keservei szívre hatnak, 's megszabadul Perseus által vízi rémjétől a' szép Andromeda: de e' rövid kivonatot elégülve, lepetésemről 's tenszerencsédrről szóllok még rekesztékül.

Lepetésemről; mert Lóra szép ugyan, mint tavaszi zsenge virág: de még sem az, kit én láttam, ki Flórámat gyógyászolta; kiért legelőször éreztem féltékenységet; kiről mondtam, hogy megküzdene-k értte akárkivel; kit reunio estéjén megszabadítottam; ezt most látom életemben legelőször, 's csakugyan ez a' valódi Galyasi Lóra.

(Vége következik.)

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Czedrus-törés (Cedar quárries). Angol lapok következő kivonatot adnak az „Oswego Palladium-ból.” — Megkérdvén nem régiben oswego-i egyik

barátunkat, mit ért e' kifejezés alatt, — megmagyarázá nekünk, hogy a' cedrusnak, mely Ontarióról szállítatik, legnagyobb része, a' szó teljes értelmében, földből ásatik és törettetik. Némely szigetein e' tónak, melyről e' becses fát nyerjük, már rég időtől nem tenyészik cedrus. Egy fa-nemzedék szemlélatomást követte a' másikat, 's egyik másik után borítottatott-el földdel, és most, majdnem sértetlen állapotban ásatatik-ki a' földből, vasutak és garádolásoknál felhasználandó. Ugy látszik azonban, hogy a' föld kiürül becses tartalma, a' vörös cedrustól, vagy, ha még találkozik, oly mélyben van, hogy a' kiásás költségét nem téríti-meg. Mult nyáron már majdnem az egész cedrus-szállitmány fejeér nemű volt. Halljuk, hogy néhol, különösen a' tónak északkeleti végén, egész földalatti tornácok vannak, melyeknek menyezete egymásra halmozott 's a' fák gyökerei által összetartott cedrusokból állnak. Ha a' beszédnek hinni lehet, Ontario mellett csudálatos természetalkotta tömkelegek nyulnak-el, mint a' hajdani Möris melletti volt. Egy más amerikai lap állítása szerint Jersey ingoványaiban szintén találatnak hasonló cedrusbányák.

C o m s i n. E' délamériki féreg olly pusztításokat tesz, hogy egy éjen át a' legvastagabb fán áteszi magát. Látták már, hogy ez idő alatt 20 rizma papíron átevén magát. Ha nem fordítatik a' legszorgosabb gond annak a' tárházakból eltávoztatására, legnagyobb pusztításokat visz ezekben véghez. Ezen állatok megsemmisítésének egyetlen módja, fészkeket degettel bekeneni. — Igen különös anecdotá van ezen állatkákról. Egykor spanyol országból Panamán át nagy számú ládúkat, puszkakovákkal telvéket, küldöttek Limába. Mivel azok nem érkeztek-meg, a' limai alkirály kérdőre vevé a' panamai kormányzót. Ez felelé, hogy a' királyi tárházakban a' C o m s i n minden ládát megemészte. Erre az alkirály, ki nem ismeré a' C o m s i n t, királyi peccséttel ellátott parancsot bocsájta-ki, mely által a' kormányzónak meghagyták, a' megnevezett C o m s i n t elfogadni, 's lánczok és kötelekben biztos kísérettel spanyol országba küldeni. CSEBBI.

Növényntani jegyzetek Syriáról. — Eusebe Salles tr., előbb tolmács az afrikai hadseregnél, jelenleg Syriában utazik. A' Nouvelles Annales des Voyages nehány jegyzetközül töle, melyek közül kiemeljük a' következőket. A' kajszin baraczkfa itt vadon nő, és Syria látszik honának, de csak 2—3 láb magas, 's kis keserű gyümölcsöt terem. A' lotosnak (nabka), mely Egyiptus és Gazában 60' magas, vad testvére Arimathia síkján van, hol 10—15' magas bokrot képez. A' hegyeken 8—10 tölgy nem találattik, 's több chető makkot terem, mely piacon árultatik. Jó öntözés mellett Syriának hatalmas erdei lehetnének; de mit megkimél a' fejsze, elpusztítják a' kecskék. Pálmák is vannak Syriában, de gyümölcsük csak délen Sor (Ty-rus) és Gaza közt érik-meg. Máshol is vannak pálmák, csakhogy szilváik éretlenek. Aleppóban van 2 vagy 3, Jerusalemben pedig egy féltucat palma; de mind a' két város magasan fekszik, 's néha havazik is. Aleppóban nyavalyognak a' narancsfák, Jerusalemben pedig a' nopal, 's cziromfák kivesznek mind a' két városban; mert télen is nőnek. Salles Palaestinában is lelt papyrust, mely Egyiptusban hajdan olly gyakori volt, most pedig egészen kiveszett.

KÜLÖNFÉLE.

A hajdani vestfáli király

utósó vacsorája Parisban.

Bonaparte Jeromos a' hajdani vestfáli király, mielőtt trónra hivatott, mint valamelly gazdag örökös élt Parisban, minden színházat és mulatóhelyet meglátogatott, 's több fiatal íróval, kik akkor lelkők, elmésségök, 's gondtalanságuk által kincsek voltak, bizodalmas lábon állott. Királylyá kineveztetése után estve a' vaudeville színház ajtajában találkozték C. és P. L. urakkal, örömeinek 's csinyjeinek legmeghittebb barátival. „Istenemre! igen örülök titeket láthatni. Tudjátok-e, hogy Vestphalia királyává levék?“ — „Igen Sire, 's engedje elsőnek lennünk, kik...“ — „Semmi czerimoniákat, semmi cifrázkodásokat magunk között! Lesz arra idő, ha udvaromban leendek; itt semmi Sire; te legyen a' bizalmas szó mint mindenkor; mindig ugyanazon vigság, barátság! Jertek enni!“ — Ezzel barátit a' Palais Royal egyik legjelesb fogadójába vezető, 's igazi királyi vacsorát rendelt. Sokat beszéltek, sokat nevettek, elménczkedtek, tréfálózta, és sokat ittak. Midőn a' bor fejöket kissé fölmelegíté, mondá:

„Barátim! maradjunk együtt; ha akarjátok, elviszlek titeket magammal! C. te léssz parancsim titoknoka, 's P. téged könyvtárnokommá teszek, mivel tudom, barátja vagy a' könyveknek!“

Az ajánlat elfogadtatott, 's e' kinevezés új palaczk champagneival pécsételtetett.

Végre el kelle válniok, 's a' számadást kérék. Jeromos kihuzza erszényét; de a' vestpháli király, kinek kincse nem vala még elrendezve, nem egészen két lajosaranyat talál abban, mi a' 200 frank kifizetésére korán sem elegendő. Az új statustisztviselők szerencséjökre gondolnak, 's megkínálják a' királyt egész vagyonukkal, mi majd két tallér-ra ment. Mit kelle tenni? Egy órákor reggel leheilen vala új forrásokat nyitni; végre elhatározzák a' fogadóst magát fölhívni, 's helyzetöket fölfedezni. Ez okos, udvarias, 's nevéket kéri.

„Én titoknoka vagyok a' vestpháli királynak!“

„Én könyvtárnoka azon királynak!“

„Igen jól van, — válaszolá a' fogadás, ki félni kezdé hogy ámitókkal van dolga — 's e' pimasz ott lenn, hihetőleg maga a' király?“

„Igazá van — felelé Jeromos — az vagyok!“

„Uraim, már ez kissé sok; majd meglátjuk, vajjon a' rendőrbiztos előtt nem estek-e ki szerepeitekből!“

„Az Istenért — viszonzá Jeromos, ki a' dolgok e' fordulatánál megrettent — csak semmi lármát! Ha nem bizik bennünk, itt hagyom órát, melly tizszerte fölér számadásával!“ — 's azonnal átada a' fogadónak egy drága pompás zsebórát, mellyet Napoleon ajándékozta neki, 's mellynek hátrészén gyémántokban annak névvonata volt, 's eltávozott barátival. — A' fogadás ez után pontosabban megtekinti az órát, 's pillanatig sem kétkedvén, hogy lopott jószág, elviszi a' rendőrbiztoshoz. Ez megismeri a' császár névvonatát, 's fut a' rendőrelőjáróhoz, ez a' belügyek minsteréhez, ki azonnal Saint-

Cloudeba a' császárhoz siet, 's másnap megjelenik a' *Moniteurben*, hogy a' vestpháli király közvetlenül tartományába menend, 's mielőtt fővárosába megérkeznék, senkit, bár mely hivatalra sem, nevezhet-ki. (*Mémoires d'un Page.*)

B. BARKÓCZY FERENCZ.

Sürgető irat. — Mig remény és szerelem e' tüzes élet konyháján magukat barátságosan melengetik, addig boldog a' nagy leány; bárha magát a' huszba betűzelte is. 'S ha történik, hogy a' szerelem lángba borultan a' remény szárnyait elperzseli: a' leány — csak egy kissé elpirulva — amazt vizbe mártja, ennek sebeit bekötözi, 's legottan helyre állott a' béke.

Mig remény és szerelem e' vizes élet mosóteknőjében békesen fürödöznék, addig a' nagy leány nyugalma otthon van; bárha magát a' huszonötig kimosta is. 'S ha történik, hogy a' megáradt szerelem habjaiba sodorja a' reményt: a' leány — csak egy kissé elfejéredve — nyakon kapván őket, száradni teszi a' napfényre, 's ismét minden helyén van.

Mig remény és szerelem e' száraz élet varró asztalánál czívakodás nélkül megférnek, addig a' nagy leánynak könnyű dolog a' varrás és várakozás; bár ha magát a' harminczba átöltötte is. 'S ha a' szerelem történetből a' közel levő tükröbe tekintvén fellázad, a' reményt megtámadja: a' leány — csak egy kissé redőkbe szedvén homlokát — a' tükröt irgalom nélkül földhöz üti, a' szerelmet jól elseprözi, 's azzal a' kis családban ismét helyre állott a' csend.

O de a' ravasz ellen nem mindig csak egy oldalról teszi a' megtámadást! És ha a' szerelem szárazon és vizen egész tüzzel megtámadja a' reményt, ennek nincs többé szabadulása! — A' leány zavarba jő, 's mit tehet egyebet, mint rögtön tanácsot hívni össze a' veszély elhárítása felől ítélendőt? — Fő, sziv, kebel, 's a' t. megjelennek, tanácskoznak, és kevés idő alatt kész a' végítélet, mit még az ajtón álló ártatlanság is helyben hagy: „Remény nélkül nincs élet — és a' leánynak nincs más menedéke, mint K...t formaliter megkérni.

Szintén így van e' tüzes, vizes és száraz írói életben is. — Ha a' hirtűvág szárazon és vizen egész tüzzel megtámadja a' reményt: szegény litterátor zavarba jő, kétségkedik, 's elvégre, a' bajon segíteni kívánván, tanácsot tart. Minden írói tulajdon megjelen: ép és félszeg, kövér és sovány, de li és idomtalan, mint természet és nevelés őket alakítá. Vita keletkezik a' fennforgó elmeszülemény felett. Némelyek a' jót, szépet és hasznost emlegetik; és az új szülöttet az emberi nem boldogítására mint elmulhatlant ajánlják: — mások ellenben, mint idétlen csudaszüleményt, az örök feledékenyseg folyamába kívánják röpitni. De itt a' hirtűvág fegyvert rezzent az ajtó előtt; a' lebilincseltt remény lánczait rázza, mint szintén a' litteratori tűz lángjait — ablakokig lobogtatja. Csak hamar kész a' végítélet, mit még a' litteratori tehetlenség is kénytelen helyben hagyni: — „Hirkoszorú nélkül meddő telek a' rövid élet. — Várakozni tovább nem lehet; és a' litteratornak nincs más menedéke, mint a' tekintetes urat ezennel formaliter megkérni: — méltóztassék azon töredékirományt, melyet még a' mult — ben beküldöttem volt, már egyszer közleni.“

SIKTÉRI.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiaczon, Denes-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, valóságos angol vas-sajtón, uri utsza 612.